

Leiden

PARAAT

ORGAAN VOOR DE MODERNE VAKBEWEGING

(VERSCHIJNT ZO MOGELIJK OM DE 14 DAGEN).

ONZE TOEKOMST.

De moderne vakbeweging zal herrijzen, dit staat voorop en dit staat vast! Voor ons, ouwe-getrouwen van het N.V.V. kan dit geen vraag meer zijn. Hoogstens zal men kunnen vragen: Hoe zal het herboren N.V.V. er uit zien. Dat hangt af van velerlei omstandigheden. Van de politieke en economische omstandigheden waaronder wij straks zullen moeten werken. Van de mate waarin de werkgevers zullen tonen al dan niet sociaal gevoel te bezitten. Van de arbeiders zelf en van de bereidheid die zij zullen tonen om als voorheen tot het N.V.V. toe te treden, er hun tijd, hun kracht, hun werklust, hun liefde aan te geven. Want dit ene is wel zeker: De vraag hoe het nieuwe N.V.V. er uit zal zien hebt gij, arbeiders, voor het grootste gedeelte zélf in de hand.

Voorondersteld eenmaal, dat gij weer tot de trouwe en ijverige werkers voor het N.V.V. zult behoren, hebben wij zo straks met elkaar het antwoord te geven op enkele zeer belangrijke vragen. Tot twee daarvan willen wij ons hier voorlopig beperken.

Er zijn stemmen te beluisteren geweest gedurende de laatste jaren, die pleitten voor het afschaffen van de klassenstrijd. Zij die zo spraken dachten aan de grote nood, waarin ons land verkeert en ook de eerste jaren na de oorlog zal blijven verkeren. Aan de algehele verarming; onze steden, onze havens, onze huizen, wegen, kanalen, spoorwegen, fabrieken zijn grotendeels verwoest. Deze verarming vindt zijn weerslag in de gezinnen. Kleding, dekking, huisraad, alles ontbreekt of is tot op de draad versleten. Grondstoffen, materialen, scheepsruimte zullen geheel ontbreken of te kort schieten om al deze achterstand in korte tijd weer in te lopen. „In het aangezicht van zo grote nood en ellende past geen strijd, ook geen klassenstrijd, maar is het geboden in goed vertrouwen en onderlinge samenwerking in zo kort mogelijke tijd te komen tot nieuwe welvaart”, — zo zegt men ons.

Wij antwoorden: De klassenstrijd is door ons, door de vakbeweging niet „uitgevonden”. Integendeel: de vakbeweging ontstond, zij was noodzakelijk, omdat er zulke schrille klasse-tegenstellingen waren! Zo zal het ook nu zijn: Wij zouden graag zien, dat de klassenstrijd in zijn scherpste vormen straks vermeden kon worden. Hiervoor is echter de medewerking van beide partijen noodzakelijk. Hiervoor is nodig dat de toekomstige

regering en de werkgevers alles in het werk stellen om het rusteloze en gerechtvaardigde verlangen van den arbeider naar welvaart en vrede te verwerklijken. Hiervoor is nodig een krachtige welvaarts-politiek, die er op gericht is werkgelegenheid te scheppen voor allen. Wij willen niet opnieuw een leger van enige honderdduizenden werklozen!

Arbeid en bestaanszekerheid voor allen.

Voorts verlangen wij sociale gerechtigheid. De arbeider wenst, dat zijn menselijke persoonlijkheid zal worden erkend (ook uit te drukken in behoorlijke minimum-lonen!). En niet alleen wil hij die erkend zien door middel van betere sociale verhoudingen en van een betere sociale wetgeving! Hij wil ook invloed hebben op de gang van zaken in het bedrijfsleven. Hij wil **medezeggenschap** door middel van zijn zelf gekozen vertegenwoordigers! Hoe die geregeld kan en moet worden bespreken wij later nog wel.

Het tweede probleem dat wij met elkander onder het oog hebben te zien is het vraagstuk van **de eenheid in de vakbeweging**. Duizenden arbeiders willen die eenheid en zij vragen zich af, waarom wij in zeven vakcentrales verdeeld waren en waarom er ook in de toekomst toch altijd nog drie zouden moeten zijn. Waarom zijn er „richtingen” in de vakbeweging? Ook hierop hopen wij later nog terug te komen. Voorlopig is het voldoende om er het volgende van te zeggen: Voor een werkelijke eenheid is nodig: **onderling vertrouwen**. Het kan niet gezegd worden, dat dit onderling vertrouwen tussen de arbeiders van verschillende „richting” al zo groot is als wenselijk zou zijn. Ook onder degenen die hard om eenheid roepen en die dat doen in de oprechte overtuiging, daarmee de zaak van de vakbeweging te dienen, zijn er nog zo velen die den arbeider, de kameraad uit de „andere” vakcentrale niet vertrouwen. En die voor hun gebrek aan vertrouwen dikwijls velerlei motieven menen te hebben. Elke werkelijke eenheid berust op **vertrouwen** in de eerste plaats! Alleen een goede, kameraadschappelijke samenwerking, van korteren of langeren duur, kan dit vertrouwen wekken. Eerste taak is daarom tot die samenwerking te komen en ons oude N.V.V. zoo groot en zo sterk te maken, dat het bij die samenwerking iets betekent, mééttelt.

Uit een en ander blijkt wel, wat straks, na de oorlog onze eerste, voor de hand liggende taak is:

Te strijden voor een gezonde welvaarts-politiek, voor arbeid en bestaanszekerheid (minimum lonen!)

Te strijden voor goede sociale verhoudingen in het bedrijf en voor verbetering van de sociale wetgeving.

Te strijden voor medezeggenschap in het bedrijfsleven.

En dat alles zooveel mogelijk in goede samenwerking tussen de verschillende vakcentralen.

Wilt gij na de oorlog niet als wanhopige en verslagen mensen neerzitten op de puinhopen van het verleden? Wilt ge meewerken aan de opbouw van een nieuwe en een betere wereld? Wilt gij mee strijden:

- *voor grotere welvaart in het gezin?*
- *voor sociale rechtvaardigheid in de samenleving?*
- *voor medezeggenschap in het bedrijfsleven?*
- *voor eenheid in de vakbeweging?*

Beginnt dan bij het begin! Treedt toe tot de vakbond, die gij voor de oorlog uw vertrouwen hebt geschonken! Aan welke gij de behartiging uwer belangen had toevertrouwd! En die een onderdeel uitmaakte van die vakcentrale, die straks haar werk weer met nieuwe kracht en nieuwe geestdrift zal beginnen:

het N. V. V.

DE TAAK VAN DE VAKBEWEGING.

De taak van de vakbeweging is zeer veel omvattend en desondanks concreet. Veel omvattend, omdat alles wat te maken heeft met de sociale-economische belangen van den vakgenoot, door de vakvereniging moet worden behartigd, concreet wijl deze belangen behartiging moet blijven binnen de grenzen van het bedrijf die de vakorganisatie bestrijkt.

Het komt mij dan ook voor, dat de vakbond uitsluitend zijn zorgen aan de verbetering der bedrijfstoestanden heeft te besteden onder alle omstandigheden, waarin zijn arbeid mogelijk is. Dan heeft men de handen reeds vol. Zeker, het lijkt erg rationeel. En welke middelen dienen daartoe? Op politiek terrein? Op confessioneel gebied? Kan humanitaire bekeering helpen? Best mogelijk, dat een dezer zaken op zichzelf of alle te zamen de redding kunnen bewerkstelligen, welke de maatschappij noodig heeft. Maar om het daarvoor noodige organisatorische verband te leggen zijn andere lichamen dan de vakbonden geroepen.

De vakbond heeft de sociale economische verlangens te verwezenlijken, waarvoor de vakgenooten gemeenschappelijk in actie gebracht kunnen worden, ongeacht hun godsdienstige, politieke of humanitaire levensopvatting. Voor concrete vakbondsdoel-einden is de zoo noodzakelijke eenheid der vakgenooten te verkrijgen en te behouden; voor godsdienstige of kerkelijke acti-

viteit, politieke strevingen of humanistische idealen is dat niet te verwachten. Het is niet het minst om deze practische redenen — al zijn er nog andere en zelfs belangrijker — welke de arbeiders moet weerhouden, hun vakbond met confessioneele of politieke opdrachten te belasten.

Moeten de vakbonden dan maar de oogen sluiten voor de kwaadaardige verschijnselen van het politiek maatschappelijke leven? Allerminst!

Het bedrijfsgebied voor elke organisatie afzonderlijk zal echter reden te over geven voor waakzaamheid.

Laten wij ons niet vergapen aan groote gebaren en laat je niet van de wijs brengen door wazige vergezichten. Ons werk moeten wij goed zien, dat ligt niet onmogelijk vér van ons, dat ligt vlak bij. Er is veel verkeerd in de wereld; doch nog duidelijker is het, dat de macht der in vakbonden georganiseerde arbeiders geen universele, doch een tot het bedrijfsleven beperkte is. Welke niet door fantasieën — hoe verklaarbaar dan ook — verslapt mag worden.

Wanneer in de jaren vóór de oorlog eenheid werd bepleit, had dit steeds betrekking op onze sociaal-economische arbeid; al hetgeen daarbuiten lag, liet ons, als vakvereenigingsmannen, tot op zekere hoogte onverschillig.

Wij propageerden eenheid, ten einde de positie der arbeiders in de bedrijven door goede samenwerking te versterken. Het waren geen godsdienstige behoeften of politieke belangen, welke wij met ons eenheidspropaganda beoogden.

Eenheid is een sterk begeerd en veel bezongen verlangen. De aantrekkingskracht van dit begrip ligt in het bewustzijn, dat door eenheid groote machtsontwikkeling mogelijk is. Een factor, welke in een samenleving, waar de mate der rechtvaardigheid afhankelijk is van de macht welke eenige partij ontwikkelen kan, nimmer verwaarloosd mag worden.

Machtsvorming is ook voor de vakvereenigingsman een taak van groote beteekenis. Welker bereiking gezocht wordt in intense propaganda, belofte van goede verzorging der belangen van het te werven lid, voorspiegeling van materieële voordeelen in de toekomst.

Daarnaast zal men ook meer verdraagzaamheid en gemeenschapszin dienen te betrachten. Het is niet ondienstig er aan te herinneren, dat het zelden zal voorkomen, dat vrije menschen het in alles met elkaar eens zijn; over een aantal zaken bestond, bestaat en zal verschil van opvatting blijven bestaan.

Laat daarom ook in het organisatie-werk verdraagzaamheid de brug zijn om tot hoogere activiteit bij Uw arbeid te komen. Het is voor velen moeilijk, doch in het belang der goede zaak moet het. Niet uitsluitend, zelf niet in de eerste plaats, omdat het materieël voordeel belooft, doch van verhevener aard geacht moet worden. Het gaat om de opbouw van een betere samenleving, wier maatschappelijke structuur niet op overmacht, doch op recht gebaseerd zal zijn.